

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň JUDr. Milady Haplové a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **A. I. Y.**, zastoupený JUDr. Alenou Mrlinovou, advokátkou se sídlem Ostrava-Zábřeh, Výškovická 122, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 131/2004 – 56, ze dne 11. 4. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-2077/VL-20-04-BZ-2004, ze dne 21. 6. 2004. Rozhodnutím správního orgánu byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Dle názoru krajského soudu si žalovaný opatřil pro své rozhodnutí dostatečné podklady a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Stěžovateli bylo umožněno seznámit se se všemi podklady rozhodnutí, jakož i navrhnout doplnění dokazování. Odůvodnění správního rozhodnutí shledal krajský soud přesvědčivým, aniž by podle něj cokoli naznačovalo, že by se žalovaný nezabýval věcí odpovědně a svědomitě. Stěžovatel opustil vlast pro ekonomické a osobní potíže poté, co nebyl schopen splácet vysokou půjčku, kterou si sjeđnal za podmínek, o nichž předem věděl, že je není schopen dodržet. Neuvedl,

že by byl v zemi původu pronásledován z důvodů vypočtených v ut. § 12 zákona o azylu. Ze strany mezinárodního společenství však může být jednotlivci poskytnuta ochrana pouze tehdy, není-li ochrana poskytnutá ze strany země státní příslušnosti dostatečná nebo není-li poskytnuta vůbec. Tak tomu ovšem v případě stěžovatele nebylo. Z uvedených důvodů Krajský soud v Ostravě v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Ostravě z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud dle jeho názoru nesprávně posoudil jeho věc po právní stránce, neboť Bulharsko nesplňuje znaky bezpečné země původu ve smyslu zákona o azylu. Nedovede totiž zajistit svým občanům pocit bezpečí a ekonomickou jistotu. Státní mocí nebyla vůči stěžovateli dodržována lidská práva a azyl by mu proto měl být poskytnut. Stěžovatel navrhl, aby kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, neboť návrat do země původu by pro něj znamenal nenahraditelnou újmu.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 17. 6. 2005 popřel oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že kasační stížnost trpí vadou podání spočívající v absenci povinného údaje o dni doručení napadeného rozsudku stěžovateli. Jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě byla dle jeho názoru vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti proto odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele a na vydané rozhodnutí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro neodstraněnou vadu podání, případně zamítl jako nedůvodnou.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Dle žádosti o udělení azylu ze dne 4. 6. 2004 přicestoval stěžovatel na území ČR v roce 2000, neboť v Bulharsku neměl práci a neměl z čeho žít. Jeho rodiče byli nemocní. Chtěl jim pomoci, a vypůjčil si proto od známého 10 000 dolarů s tím, že peníze do měsíce vrátí i s úrokem ve výši 1000 dolarů. Část peněz nechal rodičům a se zbytkem utekl do ČR, aby jej věřitel nezabil, protože nebyl schopen vrátit peníze včas. Do ČR přicestoval na falešný pas, dne 22. 5. 2003 byl zadržen policií a byla na něj uvalena vazba. Byl odsouzen na 10 měsíců; propuštěn dne 22. 5. 2004. Do Bulharska se vrátit nemůže, neboť se obává, že ho věřitel zabije. V ČR si chce najít práci, splácet dluh a pak se v klidu vrátit do Bulharska. Pohovor k žádosti byl se stěžovatelem proveden v přijímacím středisku Vyšní Lhoty dne 14. 6. 2004 na žádost stěžovatele v jazyce bulharském za přítomnosti tlumočnicka. Zde stěžovatel uvedl, že jiné potíže než ekonomické v Bulharsku neměl, problémy se státními orgány rovněž ne. Pracovní vízum si nevyřídil, protože nemá svůj pas a pro pobyt v ČR tudíž nemá doklady.

Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, není absence údaje o dni doručení rozsudku stěžovateli bez dalšího důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti, neboť den doručení napadeného rozhodnutí žalobci je soudům znám z úřední činnosti (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2004, č. j. 3 Azs 85/2004 - 49, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti, avšak shledal, že tato není důvodná.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje

za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Bezpečnou zemí původu se podle ust. § 2 odst. 1 cit. zákona rozumí stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, v němž státní moc dodržuje lidská práva a je způsobilá zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, resp. který umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlížíjí nad stavem dodržování lidských práv.

Z materiálu oddělení zahraničních vztahů a informací o zemích původu odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra - Hodnocení Bulharské republiky jako bezpečné země původu k lednu 2004 vyplývá, že Bulharsko splňuje všechny výše uvedené podmínky ust. § 2 odst. 1 zákona o azylu pro to, aby jej bylo lze posoudit jako bezpečnou zemi původu. Relevantní části tohoto materiálu pak citoval v odůvodnění svého rozhodnutí jak soud, tak i žalovaný. Rovněž nebylo prokázáno, že by v konkrétním stěžovatelském případě nebylo možné Bulharsko za takovouto bezpečnou zemi považovat, neboť jak sám uvádí, se státními orgány Bulharska problémy žádné neměl. Tvrdí-li stěžovatel v kasační stížnosti, že státní mocí nebyla vůči němu dodržována lidská práva, neboť Bulharsko nedovede zajistit svým občanům pocit bezpečí a ekonomickou jistotu, konstatuje Nejvyšší správní soud, že s problémy zajištění práva na práci se potýkají v podstatě všechny evropské země, členské státy Evropské unie nevyjímaje, a tuto neschopnost tudíž jistě nelze podřadit zákonnému pojmu pronásledování podle ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pak obava z toho, že věřitelé budou po žadateli o azyl vymáhat své pohledávky, není azylově relevantním důvodem (§ 12 zákona o azylu), ani důvodem pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 tohoto zákona (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003 - 44, www.nssoud.cz; shodně pak např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 - 64, příp. rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65). Stěžovatel navíc plánovitě opustil zemi původu dříve, než jej věřitel stihl o splacení dluhu požádat. Není proto zřejmé ani zda, resp. jakým způsobem by na něm byl býval dluh vymáhán, resp. zda by stěžovatel vůbec nějaké problémy měl.

Za nikoli nepodstatnou pak Nejvyšší správní soud, shodně s Krajským soudem v Ostravě, považuje tu skutečnost, že stěžovatel sjednal předmětnou půjčku při vědomí vlastní neschopnosti dluh splácet. Takové jednání naplňuje např. v právním řádu ČR znaky skutkové podstaty podvodu podle ust. § 250 trestního zákona. Domáhání se splacení dluhu ze strany věřitele (jakož i případný postih ze strany státních orgánů) by tak byly zcela legitimní.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán

měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. července 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu